

Arrest

nr. 82 786 van 11 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. DECLERCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 31 augustus 2011 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot van een Belg (bijlage 19ter).

1.2. Op 13 februari 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 31.08.2011 werd ingediend door {...} om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat in het geval van een aanvraag tot gezinshereniging in functie van een Belg, de Belgische onderdaan moet aantonen "dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt". Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het integratie-inkomen zoals bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26.05.2011. Als bewijs van de bestaansmiddelen van zijn Belgische echtgenote legt betrokkene een document van het ACV Kortrijk dd.26.10.2011 voor, waaruit blijkt dat zij een werkloosheidsuitkering geniet. Artikel 40ter stelt echter verder dat bij het beoordelen van de bestaansmiddelen de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking wordt genomen "voor zover de betrokken echtgenoot {...} kan bewijzen dat hij actief werk zoekt". Aangezien er geen documenten worden voorgelegd om te staven dat de Belgische echtgenote van betrokkene actief werk zoekt, wordt de aangetoonde werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen. Omdat verder geen andere bestaansmiddelen worden bewezen, voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden van artikel 40ter. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen "

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het algemeen rechtsbeginsel van de (materiële) motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Artikel 39/2, §2 van de Wet van 15 december 1980 bepaalt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak doet, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

Volgens de Dienst Vreemdelingenzaken wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Belg, geweigerd om de enige reden dat verzoeker onvoldoende aantoonde dat zijn Belgische echtgenote, met wie hij de gezinshereniging beoogt, over "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen" beschikt. De bestreden beslissing verwijst daartoe naar het dossier, inzonderheid, doch uitsluitend, naar een document van het ACV te Kortrijk van 26 oktober 2011, dat zou aangeven dat zijn Belgische echtgenote een werkloosheidsuitkering geniet. De Dienst stelt dat zij een werkloosheidsuitkering alleen in aanmerking kan nemen als een bewijs van voldoende bestaansmiddelen, als de persoon die van de uitkering geniet, aantoonde dat hij/zij voldoende actief op zoek is naar werk. De Dienst besluit formeel dat dit bewijs ontbreekt en weigert de voornoemde aanvraag. Aldus schond de Dienst de materiële motiveringsplicht, in die zijn dat zij bij het nemen van haar beslissing niet alle pertinente feiten uit het dossier van verzoeker in overweging nam en zich beperkte tot vermelding van het attest het ACV, zoals blijkt uit de tekst van de bestreden beslissing. Verzoeker verklaart zich nader. In de bestreden beslissing is immers geen enkele verwijzing opgenomen naar het attest van de CM van 25 november 2011, afgeleverd door mevrouw {...} van de regionale afdeling Waregem. Welnu, in dit document, dat nochtans onbetwistbaar deel uitmaakt van het dossier van verzoeker, staat uitdrukkelijk vermeld wat volgt m.b.t. zijn echtgenote: "op naam van betrokkene moederschap werd geregistreerd: van 09-09-2011 tot 22-12-2011". Het attest vermeldt bovendien dat mevrouw {...} op 26 september 2011 is bevallen. Ook verder in het dossier, met name in het Inlichtingenblad C aan de FOD Binnenlandse Zaken – Dienst Vreemdelingenzaken, is aangegeven dat "er een kindje op komst is". Ofschoon de Dienst dus duidelijk en onbetwistbaar geïnformeerd was over de zwangerschap van de echtgenote van verzoeker en over de geboorte van hun kind, heeft zij bij de beoordeling van de aanvraag met deze bijzonder pertinente feiten absoluut geen rekening gehouden. De bestreden beslissing is bijgevolg niet afdoende gemotiveerd. Nochtans bevond de echtgenote van verzoeker zich vanaf 9 september 2011 in de periode van 15 weken verplichte zwangerschapsrust (cfr. supra), zodat zij allszins op het ogenblik van de aanvraag niet actief op zoek naar werk kon zijn. Bovendien was het de beslissing van het ACV om aan de echtgenote van verzoeker, in de aan de bevalling voorafgaande periode, geen concrete job-aanbiedingen te doen omdat de praktijk aantoonde dat potentiële werkgevers niet bereid zijn om vrouwen aan te nemen die zich reeds in een dermate vergevorderd stadium van zwangerschap bevinden. Dit is logisch, zowel vanuit proceseconomisch perspectief, als omwille van medische redenen. De echtgenote van verzoeker was bij haar terugkeer naar België immers al ruim vier maanden zwanger. De evidente conclusie is dat de inhoud van de bestreden beslissing bovendien kennelijk onredelijk is en geen

concrete motievencontrole inhoudt, vermits zij geen rekening houdt met alle relevante elementen uit het dossier. Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn.”

2.2. De Raad merkt op dat, waar verzoeker door het woord ‘materiële’ tussen haakjes te plaatsen, tegelijk de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht wenst aan te voeren, dit niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937). Bovendien blijkt duidelijk uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en bespreekt, derwijze dat aan het normdoel van de formele motiveringsplicht is voldaan.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. De bestreden beslissing verwijst naar de toepassing van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument, en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :*

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

2.5. De Raad dient vast te stellen dat verzoeker de feitelijke vaststelling in de bestreden beslissing aangaande de werkloosheidsuitkering die zijn Belgische partner geniet, niet betwist. Evenmin betwist verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing dat zijn Belgische partner niet actief op zoek is naar werk en dat er geen andere bestaansmiddelen dan de werkloosheidsuitkering worden bewezen. De Raad kan het derhalve niet kennelijk onredelijk achten dat de verwerende partij uit voormelde vaststelling afleidt dat de voorwaarden van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en derhalve de bestreden beslissing treft.

2.6. Verzoeker vindt dat hij recht heeft op een positieve beslissing, gelet op de elementen die zijn zaak kenmerken, maar in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan niet gelezen worden dat een verblijfskaart kan worden toegekend aan de partner van een Belgische onderdaan in het geval deze zwanger is en zwangerschapsrust geniet. Immers ziet de Raad niet in waarom zwangerschapsrust verzoekers echtgenote bijvoorbeeld zou beletten onder meer sollicitatiebrieven te versturen, waaruit zou blijken dat zij actief op zoek is naar werk. Daarbij wijst de Raad er nog op dat de zwangerschapsrust ten einde liep op 22 december 2011 en dat na deze datum evenmin bewijzen werden voorgelegd dat verzoekers echtgenote actief op zoek is naar werk, dit terwijl de bestreden beslissing pas op 13 februari 2012 werd genomen.

Noch een schending van de materiële motiveringsplicht, noch een schending van het redelijkheidsbeginsel kan worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER